

— ΑΪΡΙΝ ΑΝΤΛΕΡ —

ΣΕΡΛΟΚ ΛΟΥΠΕΝ & ΕΓΩ

ΤΟ ΑΙΝΙΓΜΑ ΤΗΣ ΒΑΣΙΛΙΚΗΣ ΚΟΜΠΡΑΣ

ΛΟΝΔΙΝΟ

1871

Ενα από τα πιο καλά φυλαγμένα μυστικά των Άγγλων είναι πως δεν αληθεύει ότι βρέχει τόσο στη χώρα τους. Διασκεδάζουν πολύ με την ιδέα ότι οι κάτοικοι της ηπειρωτικής Ευρώπης ή, ακόμα περισσότερο, οι εύπιστοι Αμερικανοί τούς φαντάζονται να τους μαστιγώνει διαρκώς η βροχή και να ξεπαγιάζουν τυλιγμένοι στα παλτά τους κάτω από τις φίνες ομπρέλες τους.

Το Λονδίνο που έβλεπα εγώ, ωστόσο, εδώ και μια βδομάδα το χάιδευε ένας λαμπερός ήλιος, που έκανε ακόμα πιο έντονη κάθε λεπτομέρεια εκείνης της θλιβερής επιστροφής μου. Δε νομίζω ότι υπάρχει πιο μελαγχολικός μήνας του χρόνου από τον Νοέμβριο και χειρότερη περίοδος για να προκαλέσει σε κάποιον θλίψη από τότε που το φθινόπωρο τελειώνει και ο χειμώνας είναι προ των πυλών, τότε που τα φύλλα σαπίζουν και το νοτισμένο χώμα αναδίδει ένα βαθύ ψύχος, που μυρίζει θάνατο.

Κι όμως, ήταν Νοέμβρης, στις έντεκα του μήνα συγκεκριμένα, όταν ο πατέρας μου, ο Λεοπόλδος, κι εγώ αποφασίσαμε τελικά να μετακομίσουμε, μια και καλή και οριστικά, εγκαταλείποντας την παλιά ζωή μας στο Παρίσι για το καινούριο μας σπίτι στο Λονδίνο. Στην πραγματικότητα, δεν ήταν καθόλου καινούριο: μετακομίσαμε στο ίδιο διαμέρισμα που είχε νοικιάσει για μας ο πατέρας μου έναν χρόνο πριν, στη διάρκεια του πολέμου, όταν αναγκαστήκαμε, από σύνηση, να αφήσουμε το σπίτι μας στο Παρίσι.

Ακόμη και σήμερα, όταν θυμάμαι εκείνη τη μικρή λεπτομέρεια, συγκινούμαι: ο Λεοπόλδος είχε αποφασίσει, με το απελπισμένο πείσμα ενός μικρού παιδιού, να αφήσουμε το Παρίσι, γιατί εκείνη η πόλη τού θύμιζε τη Ζενεβιέβ, τη λατρεμένη γυναίκα του που είχε χάσει. Όταν ήρθε η ώρα, όμως, να επιλέξει για μας ένα σπίτι στο Λονδίνο, ο κύριος Άντλερ είχε διαλέξει εκείνο το σπίτι της οδού Άλντφορντ, όπου παρέμενε ακόμη, στα κομψά χρώματα της ταπετσαρίας και στις διάφορες λεπτομέρειες της διακόσμησης, το σημάδι της γυναίκας που αγαπούσε τόσο σε όλη του τη ζωή. Πόση τρυφερότητα σ' εκείνη την αντίθεση ανάμεσα στις αμετακίνητες αποφάσεις της λογικής και στους απελπισμένους δισταγμούς της καρδιάς!

Ζενεβιέβ. Εκείνο το όνομα ανέβαινε ακόμη στα χείλη μου, σαν ένα άλυτο αίνιγμα, τις ώρες που περνούσα μόνη μου εκείνες τις μέρες.

Η Ζενεβιέβ, η θετή μου μητέρα, που δεν είχα καταλάβει ποτέ σε βάθος και ούτε κι εκείνη είχε καταλάβει εμένα,

αλλά, παρ' όλα αυτά, δεν είχε διστάσει να πεθάνει για να μου σώσει τη ζωή. Κι αυτό επιβεβαιώνει πόσο λίγο μπορούμε να διεισδύσουμε στο μυστήριο της ψυχής των ανθρώπων, ακόμα και αυτών που ζουν πλάι μας. Και έτσι τώρα ήμουν αναγκασμένη να ζήσω μ' εκείνη την ανάμνηση που έμοιαζε με εφιάλτη: η Ζενεβιέβ να μπαίνει με θάρρος ανάμεσα σ' εμένα και σ' έναν φριχτό εγκληματία, πληρώνοντας με τη ζωή της την απερισκεψία μου.

Δεν μπορούσα να μη σκέφτομαι πως εκείνος ο κλέφτης είχε μπει στο σπίτι όχι μόνο λόγω του εμφυλίου, όχι μόνο λόγω της φτώχειας που μάστιζε τη γαλλική πρωτεύουσα μετά την ήττα από τους Πρώσους, αλλά κυρίως εξαιτίας μου. Εξαιτίας μου και εξαιτίας της φρίκης που ένιωθα απέναντι στην πλήξη και τη μοιραζόμενη με τους καλούς μου φίλους, τον Σέρλοκ Χολμς και τον Αρσέν Λουπέν, και η οποία μας οδηγούσε πάντα στην αναζήτηση της έξαψης μιας περιπέτειας. Και να που τελικά είχα μάθει, πικρά, το τίμημα που πληρώνει κανείς όταν επιλέγει να ακολουθήσει το πάθος του για την περιπέτεια ή, μάλλον, για να το θέσω καλύτερα, για την ομορφιά του κινδύνου. Σήμερα, μπορώ να επιβεβαιώσω με σιγουριά ότι δεν ήταν καπρίτσιο, αλλά η βαθύτερη φύση μου, που είχε αρχίσει να εκδηλώνεται, πρώτα πρώτα στον ίδιο μου τον εαυτό. Ωστόσο, εκείνες τις μέρες δεν ένιωθα παρά μόνο μια βαριά σκιά που είχε απλωθεί πάνω στην ιδιαίτερη ζωή που ζούσαμε, εδώ και κάποιους μήνες, εγώ και οι φίλοι μου. Μια ζωή που, αντίθετα, μέχρι τότε πίστευα ότι φωτιζόταν από το ίδιο φως που έλουζε τις

λευκές ακτές του Σεν Μαλό, του μέρους όπου είχαμε συναντηθεί κι είχαμε ορκιστεί να μείνουμε για πάντα φίλοι.

Κι έτσι, όταν γυρίσαμε σ' εκείνο το σπίτι στο Λονδίνο, μετέωροι ανάμεσα στο παρελθόν και στο παρόν, και ο κύριος Οράτιος Νέλσον, ο μπάτλερ μας, άνοιξε τα παράθυρα, ήταν σαν να το είχαμε αφήσει μόλις πριν από λίγες μέρες. Γιατί πραγματικά πλανιόταν ακόμη η ανάμνηση της μητέρας μου. Της μητέρας μου, ναι, γιατί, στο κάτω κάτω, εκείνη ήταν μητέρα μου όλη μου τη ζωή, μέρα με τη μέρα, και σίγουρα περισσότερο απ' όσο υπήρξε η πραγματική μου μητέρα, η Αλεξάνδρα Σοφί Φον Κλέμνιτς. Η Σοφί μου είχε δώσει τη ζωή. Η Ζενεβιέβ με είχε σώσει από τον θάνατο. Και οι δύο, όμως, εκείνο τον Νοέμβριο μου φαίνονταν θαμμένες κάτω από ένα αδιαπέραστο πέπλο. Κι ήμουν σίγουρη, η αφελής, ότι θα παρέμεναν εκεί.

Κι όμως, θα έπρεπε να καταλάβω πως δεν ήταν έτσι από τα πρώτα κιόλας βήματα σ' εκείνους τους κομψά διακοσμημένους διαδρόμους, κάτω από τις βενετσιάνικες λάμπες, ανάμεσα στους καναπέδες σε στιλ Σέρατον, πάνω στα χαλιά που κάποιος τούρκος ή αρμένιος έμπορος είχε φέρει με το καράβι ως τις Αποβάθρες του Λονδίνου. Ήταν ίσως μια αλλόκοτη σκέψη, αλλά ένιωθα πως το σπίτι μας στο Λονδίνο είχε μέσα του κάτι και από τις δύο εκείνες γυναίκες: το επώδυνο πέρασμα της μίας και την πλήρη απουσία της άλλης.

Ή, πιο απλά, η αλήθεια ήταν πως, παρά τις προσπάθειές μου, το καινούριο μου κούρεμα –τα κόκκινα μαλλιά μου

ήταν κομμένα πολύ κοντά, αλλά γκαρσόν—, τις αποφάσεις που είχα πάρει και τα λόγια του πατέρα μου, θα μου ήταν αδύνατον να αφήσω πίσω μου το παρελθόν και να αρχίσω από την αρχή σαν να μη συνέβαινε τίποτα. Ακόμα και τα όνειρά μου έμοιαζαν να θέλουν να μου πουν το ίδιο πράγμα. Θυμάμαι, μάλιστα, αυτό που ονειρεύτηκα το βράδυ που φτάσαμε στο Λονδίνο: σ' έναν περίπατό μου στην εξοχή διάβαζα ένα βιβλίο και, λίγο πριν φτάσω στο τέλος του, περνώντας από ένα στενό πέτρινο γεφυράκι, μου έπεσε σε ένα κανάλι. Στο όνειρο, συνέχιζα να πηγαινοέρχομαι στη γέφυρα και να σκύβω για να δω το βιβλίο που ανοιχτό παρέμενε στον βυθό, χωρίς να το διαλύει ή να το παρασύρει το νερό, θέλοντας απεγνωσμένα να διαβάσω τις λέξεις κάτω από το νερό. Όταν ξύπνησα, δεν μπορούσα παρά να σκεφτώ ότι εκείνο το βιβλίο ήταν η ιστορία μου με τη Ζενεβιέβ, που είχε χαθεί για πάντα μέσα από τα χέρια μου.

Έτσι ένιωθα. Και προσπαθούσα να το κρύψω. Ήξερα ότι ο πατέρας μου υπέφερε όσο εγώ ή, μάλλον, πολύ περισσότερο, γιατί εκείνος αγάπησε τη Ζενεβιέβ πολύ περισσότερο από μένα. Και με είχαν υιοθετήσει στο όνομα αυτής της αγάπης. Ο μπαμπάς ήξερε ότι είχε ευαίσθητους πνεύμονες και ότι η πνιγηρή ατμόσφαιρα του Λονδίνου είχε επιδεινώσει την υγεία της. Δεν είχε σκεφτεί, όμως, ποτέ ότι θα πέθαινε εκεί, τόσο ξαφνικά και τόσο βίαια. Είχε δεχτεί το πλήγμα προσπαθώντας να μου δείξει την ίδια τρυφερότητα με την οποία τον αντιμετώπιζα κι εγώ: πιστεύοντας ότι θα τα καταφέρνα-

με και πως, σε γενικές γραμμές, τα πράγματα μπορούσαν να πάρουν πάλι τον δρόμο τους και θα το έκαναν, σίγουρα όχι εκείνο τον χειμώνα – και μόνο η σκέψη των επικείμενων Χριστουγέννων ήταν και για τους δυο μας ανυπόφορη–, αλλά ίσως την επόμενη άνοιξη. Δεν ξέρω ποιες δουλειές του είχε κλείσει, ποια εργοστάσια είχε πουλήσει, ποιες σιδηροδρομικές γραμμές είχαν εγκαταλειφθεί στην τύχη τους ώστε να αλλάξει ζωή και να ξεκόψει από το παρελθόν του – και ούτε μου το είπε ποτέ. Εγώ, όμως, τον έβλεπα πεσμένο, τον παρακολουθούσα όταν πίστευε ότι δεν τον κοιτούσα, με τον αφρό ξυρίσματος ήδη απλωμένο στο πρόσωπό του να κοιτάζεται στον καθρέφτη, λες και ξαφνικά του φαινόταν αδύνατον να μην είναι πλάι του η Ζενεβιέβ. Ήμασταν ο ένας το δεκανίκι του άλλου. Ήταν, όμως, λες κι ανάμεσα σε αυτά τα δύο δεκανίκια υπήρχε ένα φάντασμα.

Όπως έλεγα, το διαβόητο κλίμα του Λονδίνου είχε επηρεάσει την ψυχική μας κατάσταση και προσπαθούσε να μας παρηγορήσει κάπως με ασυνήθιστα καθαρές μέρες με ήλιο κι ένα ελαφρύ αεράκι, που έκανε τα μικρά, λευκά και άκακα σύννεφα να τρέχουν βιαστικά στον γαλάζιο ουρανό. Έμενα για ώρα κολλημένη στο παράθυρο και κοίταζα τους λασπωμένους δρόμους που γέμιζαν από εμπόρους και άμαξες, τα δέντρα στο πάρκο, τις λευκές προσόψεις των σπιτιών του απέναντι δρόμου. Μια φορά, έτυχε να προσέξω μια ομάδα οδοκαθαριστών που ισορροπούσαν στη στέγη της απέναντι πολυκατοικίας κι έβγαλα μια κραυγή από την έκπληξη. Με

είδαν, με χαιρέτησαν κι εκτέλεσαν για χάρη μου μια σειρά από ριψοκίνδυνα ακροβατικά.

— Όχι! Όχι! Σας παρακαλώ! φώναξα ανήσυχη μήπως χτυπήσουν ή πέσουν ξαφνικά στον δρόμο.

Εκείνοι, όμως, γέλασαν, σήκωσαν τις μαύρες σκούπες τους και μου άπλωσαν ένα από τα καπέλα τους. Εγώ τους έκανα νόημα να με περιμένουν, έτρεξα στο σπίτι για να βρω ένα σελίни και, όταν είχα πια το νόμισμα, τους το πέταξα. Μόλις το έπιασε το αγοράκι με το σκούρο πρόσωπο, ένιωσα πολύ καλύτερα.

Εκείνες τις μέρες, που τις θυμάμαι μονάχα σαν μια περίοδο ανάρρωσης, γραπωνόμουν συχνά από την ιδέα του *δικού μου προγράμματος*, όπως το είχα ονομάσει. Του προγράμματος, δηλαδή, να γίνω αυτή που πραγματικά ήθελα να γίνω, και το οποίο απαρτιζόταν από μια μακριά λίστα λεπτομερών σημειώσεων σε ένα τετράδιο με γαλάζιο εξώφυλλο, στην ίδια απόχρωση, όπως πρόσεξα τώρα, με το κουτί του αγαπημένου αρώματος της Ζενεβιέβ. Εκείνο το τετράδιο έμεινε μοιραία μισοτελειωμένο και πολλές από τις σελίδες του λευκές, αλλά τότε το ξεφύλλιζα με ικανοποίηση. Ανάμεσα στα βασικά σημεία που είχα γράψει, αμέσως μετά την επιστροφή μου στα μαθήματα με έναν καινούριο δάσκαλο, ερχόταν η απόφασή μου να ξαναρχίσω τα μαθήματα τραγουδιού με τη δεσποινίδα Λάνγκτρι, που ήταν ίσως κάπως αυστηρή αλλά εξαιρετική δασκάλα.

Με καθησύχασε η ιδέα να μπορέσω να επιστρέψω στο

ΤΟ ΑΙΝΙΓΜΑ ΤΗΣ ΒΑΣΙΛΙΚΗΣ ΚΟΜΠΡΑΣ

καταφύγιο της μουσικής, διώχνοντας κάθε σκέψη ώστε να μπορώ να συγκεντρωθώ μονάχα στη φωνή μου. Εκείνη τη στιγμή δεν είχα ακόμη μάθει ότι σύντομα θα μου τραβούσαν την προσοχή άλλα γεγονότα και ότι, όπως είχε συμβεί πολλές φορές στο παρελθόν, για να λέμε την αλήθεια, το ακαταμάχητο κάλεσμα της περιπέτειας θα με ανάγκαζε να αναβάλω την επιστροφή μου στο τραγούδι.

Τρία ξεχωριστά παιδιά, τρεις αχώριστοι φίλοι. Τρία μυαλά που θα σημαδέψουν την ιστορία του εγκλήματος. Μια σειρά από περιπέτειες στην κόψη του ξυραφιού.

ΤΟ ΑΙΝΙΓΜΑ ΤΗΣ ΒΑΣΙΛΙΚΗΣ ΚΟΜΠΡΑΣ

ΠΕΡΙΕΡΓΑ ΚΑΙ ΑΝΑΠΑΝΤΕΧΑ
 «ΠΥΡΟΤΕΧΝΗΜΑΤΑ»
 ΣΤΑ ΝΤΟΚ

Χτες το πρωί, η άφιξη στο Λονδίνο του μαχαραγιά του Τζαλαντάρ για μια επίσημη επίσκεψη – ένα σημαντικό γεγονός που εξασφαλίζει ένα γόνιμο και ειρηνικό μέλλον στις ινδικές αποικίες της Βρετανικής Αυτοκρατορίας– σημαδεύτηκε από ένα αλλόκοτο συμβάν.

Το σκάφος του μαχαραγιά είχε μόλις δέσει στον μόλο των Ντοκ των Δυτικών Ινδιών, όταν στην απέναντι όχθη του ποταμού ακούστηκαν εκρήξεις.

Επειτα από λίγα λεπτά αναστάτωσης και τρόμου, ωστόσο, έγινε αντιληπτό πως επρόκειτο για ακίνδυνα πυροτεχνήματα. Ποιος, αναρωτήθηκαν πολλοί, είχε την ιδέα να προσφέρει στον κόσμο του λιμανιού ένα τόσο εντυπωσιακό θέαμα;

ΑΠΟ 9 ΕΤΩΝ ΚΑΙ ΠΑΝΩ

Επιστρέφοντας στο Λονδίνο μαζί με τον πατέρα της, η Αϊρίν δεν προλαβαίνει να χαρεί που ξαναβρήκε τους καλούς της φίλους Σέρλοκ και Αρσέν, καθώς ένα γεγονός αναστατώνει ξαφνικά την εύθραυστη ηρεμία του σπιτιού της: Ο Οράπος Νέλσον, ο πολύτιμος μπάτλερ της οικογένειας Άντλερ, εξαφανίζεται αφήνοντας πίσω του μονάχα ένα σύντομο σημείωμα.

Η Αϊρίν είναι σίγουρη πως κάτι ύποπτο κρύβεται πίσω από αυτή την αναπάντεχη κίνηση και αποφασίζει να το ερευνησει με τη βοήθεια των φίλων της. Τα τρία παιδιά βρίσκονται έτσι αντιμέτωπα με μια ιστορία που έχει να κάνει με ένα μυστηριώδες έγκλημα στα Ντοκ του Λονδίνου, ένα αυθεντικό αίνιγμα που έχει τις ρίζες του στις μακρινές και γοητευτικές αποικίες της Ινδίας.

ΑΪΡΙΝ ΑΝΤΛΕΡ

Πολύ πριν γίνει ένα από τα πρόσωπα στις *Περιπέτειες του Σέρλοκ Χολμς*, η Αϊρίν Άντλερ ήταν ένα έξυπνο, περιέργο και ατίθασο δωδεκάχρονο κορίτσι. Αγαπούσε πολύ το γράψιμο και έτσι αποφάσισε να διηγηθεί σε μια σειρά από βιβλία τα απίστευτα μυστήρια που έλυσε μαζί με τους φίλους της Σέρλοκ και Λουπέν.

www.minoas.gr

9 786180 213355
 ISBN 978-618-02-1335-5
 ΚΩΔ. 22580